

Konsert í Fuglafjarðar kirkju

Veðrið var so sera gott henda dag. Tað torgaði ikki úr hanakjaffri. Lýggir andar sveimaðu yvir teimum djúpu vøtnunum, og sólin minkaði um glertopparnar í ljóð og skór. Teir lósu Pater Noster saman, men litið batti. Teirra tími var komin, og dreiv vatan undan teimum, sum lagrandi á í dali, og hvurvu teir í vár-ljósinum og sóu ikki aftur dagsins ljós.

Uppi í Blábjörgum lógu tær stóru fannirnar. Sólin las sínar bókur yvir tær og fór væl við jókulsgrasinum, sum vardi móti tí skara sól-arljósinum. Fjallamalið rungaði eftir í dag kemur Havnarkórið norður at halda konsert í kirkjuni ... og „Há“ „Be“ kemur norður at dystast móti lfi.

Her gjørdist sannur inn-súður av havnarfólki henda sunnudag. Ólavur við sinum fólki og Jóhan við sinum teljarringum spældu uppi á Trøðni, Havnarkórið risti rúnir undir bitunum í kirkjuni við sangi sinum.

Fótbóltin lata vit liggja, men lata ljóðið lætta av eitt sindur um konsertina hjá Havnarkórinum.

Ólavur: „Nú er nógv vatn runnið í á síðan tú lærði okkum í triðja flokki 1954 við Fuglafjarðar skúla at syngja: Viva la Musika! Ja, nógv var kú, netrar hevur tú runnið av tær í sang og kórleishu síðani tá. Tá vart tú ungur og sprelskur og forelskaður í onkrari gentu í Fuglafirði, sum blotnaði, tá ið hn hoyrði teg syngja. Eitt er tað, at tú hevur sungið sjálvur, eitt annað er tað, at tú hevur leitt kór, so at tað forsær. Hvussu nógv taktsløg hevur tú sligið sjálvur við taktstónahitamálaranum (stemmegaffel)? Tey sløginu eru minst líka nógv, sum uttanlands-skuldin er.

Nú ert tú sjálvur 65 ár, og kórið hjá tær hevur 30 ár á baki. Meg minnst væl, tá ið tú komst aftur úr Danmark, og fór undir at seta kór á stovn í Havnini. Onkur ypti øksi og setti knýklar

í brýr, tá ið tú komst innan-garðs í Kristiliga kórinum og leiddi Sonju Christoffer-sen úr hesum kóri í titt kór. Sonja hevði verið konsert-meistari í hesum kóri og lík-aði Beiggjanum litið hetta, at Ólavur bjóðaði til taffils í sínum kóri. Í dag er hetta søga og sigast má, at ein og h-or sangari hevur sín fria vilja, at syngja har sum honum listi. Sanna í Brekk-unum fór sama veg. Hetta var so elskuligt ... eg meini, at tær vóru so elskuligar ... ja, tær eru líka so elskuligar í dag og syngja eins væl!“

Nú skuldi hetta ikki vera ein vangamynd av sangar-unum, ið skrivast skuldi um. Tað man onkur annar gera. Kórið sang væl. Ljóman-di og trivialt. Nú var hetta ein afturlitandi kons-ert – eitt úrdrag av tí, ið kórið hevur sungið og okk-urt nýtt, sum onkur kór-vinur hevur skrivað til kór-ið. Vatan av Rikard Long var at hoyra. Hans Erland í Brekkunum hevði gjørt tónasmiði. Fagurt og snøkt. Lagið hjá Paula Olsen: Hin gamli kennarin av Hans Andr. Djurhuus, sum Knút Olsen hevði harmoniserað, riggaði væl. Hetta hugsi eg var nýtt. Nú kundu fleiri tónasmiðið verið nevndir, men lat tað liggja.

Kórið var farið út á torv-heiðarnar við leypri á baki og fylt upp í leypin av tí, ið kórið hevur nomið við hesi 30 árin. Sjálvandi hava torvkonglamir verið ymsk-ir, ið lagdir hava verið í leypin. Nú er kanska henda

myndin í so grómut at brúka, men sigast má um Havnarkórið og leiðara tess, Ólavur Hátún, at tey hava borið nógv gott torv av heiðunum og lagt hesar konglar afturat tí føroyska kórheiminum bæði í skald-skapi og í tónum. Ofta fært tú rós fyri litið og last fyri minni, men treiskni og treysti hevur givið glóð til føroyskt kórliv, so tað munti. Tá ið ringast stóð til, var hetta kór virkið og mundi ikki mangur hugsa tað hesa triatiára fagnað-arløtu í Fuglafjarðar kirkju henda dag í mars? – Svá er tað.

Tað var áhugavert at siggja Karl Clausen á skránni. Um henda Guðs vin kundi nógv verið sagt – Guð gevi mær tann góða tíð at tala. – Satt at siga áttu føroyingar at reist eina standmynd av hesum manni, sum hevur bjargað tí føroyska kingosanginum. Ja, nú kom eg at hugsa um Herluf, sála, sum altíð við fragdarorðum umrøddi henda mann við víring og sóma. Hann sang í kóri hjá Karl Clausen 1949, hann var á árskeiði á Danmark

Karl Clausen gjøgnum hes-ar menn. Karl Clausen hev-ur verið góður við føroysk-an sang, kórsang og kingo-løg. Vónin er at hesir kór-torvkonglar fara at standa og ljóma í føroyskum kór-livi so leingi Føroyar eru til!

Skráin var rúgvusmikil. Tá ið sungið varð, helt tú at sopranimar vóru í so sterk-ar. Tær lyrisku roddirnar lögdu seg yvir hinar. Altin meinskaðist eitt sindur av hesum yndis torvkongla-sangi hjá sopranunum, men tær mentu seg aftur imóti og lótu ikki hetta á

Lærerhøjskole. Hetta kór kallaðist fyrri Københavns Lærerkor, sum Karl Clau-sen stjórnaði. Kórið var á vitjan í Føroyum 1951. Her vóru vinarbond knýtt, sum seinni festu røt og bleiv ein trihningsgrein úr hesum vøkstri. Karl Clausen, Her-luf Berthelsen og Ólavur Hátún. Íblástur til 'sitt mentanarvirkssemi' fekk

sær sita, at tær vóru sálar-leysar í hesi gongd. Bass-urin gav altini rætt í hesum, men tenorurin lá og sveim-aði yvir teimum í grafitti-myndum ristar í tær dökku torvkonglasangirnar. Tað var sum, at teir summar löt-ur ikki hoyrdu til í hesum kóri, men kanska átti tað at vera so. Teir sungu í oyruni á sopranunum, og høvdu teir lítt við at fylgja hesum damum, ið dusaðu sær undir hond Ólavs. Tær lögdu sín alsk og kórongsul í hvørt orð og hvørja íbnd-ing, sum teimum hevði ver-ið fyrri øll hesi triati árinu hesa fagnaðarløtu. Sopran-in fataði hvat, ið galt, men tenorurin, sum er so sjar-merandi, óvitadæmdur, spældi sær á ein heilt ann-an hátt. – Hví? Tenorar

blíva aldri vaksnir. Teir bliva við at vera smádreing-ir. Soleiðis er hetta krang allan heim, har kórvirksem-ið er, og so er eisini hjá Ólavi bróður.

Í livandi tónleiki fellur altíð okkurt av. At onkur torvkongul var ímillum, sum skuldi leggast afturat eyminum, sum var komin úr onkrum ómusikalskum, sum ikki festi í, munnu allir kórleiðarar ássannað. Tað er strítið og tungt mangan, at siggja gløður kónda á kór-elstaðnum, sum sjálvsagt áttu at fest í, men orkaðu ikki at nora um skinið í hesi glóð. Tað kann vera so mangt t.d. skráin. Nú var hetta ein afturlitandi kons-ert, men mær tykti, at skráin var í so eintáttad og tung. Tiggju „Madrigalar“ vóru á skránni og vóru allir í 16. öld úttan ein. Hvi hetta var valið, fati eg ikki. Eg hevði roknað við onkrum kirkjuligum kórtónleiki, sum kórið jú hevur borið fram so mangan, og tað kundi eisini verið frá hesi öld.

Kórið hevði myrkan klang og tað hava flestu kór í Føroyum, einki ilt um tað. Tað eru tær ungu roddir-nar, ið skorta. Sum sagt, er hetta eingin ódygd. Onkun-

nið hevur kórið sungið ljós-ari, men tað eru mong, ið ynda tann myrka klangin.

Vallað er tað nakað kór í Føroyum, sum hevur sung-ið so nógvur fosturlands-sangir og Kingoløg inn til Útvarpið sum hetta kórið – Havnarkórinum og leiðara tess til heiðurs. Samanum-tikið má sigast, at kórið sang stak væl, og kanska er henda skráin væl eignað til finnlendingar. Hetta er teirra úrslit í 30 ár. Spenn-andi verður, hvussu tey næstu triati árinu í hesum torvkonglasangi fer at arta seg. Vónandi fara vit at siggja neista av góðum, mennandi sang við glóð av brennandi torvum, so ikki eldslokkingur fer at ráða yvir vánaligum torvkongl-um.

Kórið hevur borið fø-royskan kórsang langt út um landoddarnar, og eigur kór-ið stóra tókk uppiborna fyri hetta avrik.

Tillukku við teimum tri-ati árunum og Ólavur, til-lukku við teimum seksti fimm árunum. Góða ferð yvir hav.

Viva la Musika (M. Praetorius: 1571-1621).

Frits, 17. mars 1996

